

Výstřižková služba
Pražské informační služby
Praha 1, Letenská 2
Telefon 631-74

VÝSTŘIŽEK Z ČASOPISU

Práce, Ostrava
26. III. 1970

MOLIÉROVA „LAKOMCE“ UVEDLO OSTRAVSKÉ DIVADLO PETRA BEZRUČE v premiéře dne 6. března za režie Fr. Čecha, na scéně O. Schindlera a při hudbě J. Tomšička. Na obrázku jsou představitelé z této hry: M. Sulc a M. Viková. Snímek Frant Krasl

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
VÝSTŘÍŽKOVÁ SLUŽBA

Praha 2 - Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 544-778

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

Mladá fronta, Ostrava

2. IV. 1970

divadlo

PROMĚNA LAKOMCE

LAKOMEC, proslulá komedie Jeana Baptista Molièra, se hraje v Divadle Petra Bezruče v Ostravě skoro jako komedie dell'arte. V roli molièrovských sluhů se objevují Harlekýn a Colombina, ústřední zápletka se hraje v maskách. Drastická přirozenost LAKOMCE je tím zlehčena i změkčena. Velká scéna „půjčky“ má navíc poetickou aristokratičnost. Harpagon s královskou něhou předvádí omšelý nábytek, kterého se chce zbavit. V té scéně není nic krkavčího. Je v ní poezie, která vypovídá o niterně vášnivém vztahu člověka k věcem, k penězům.

„Jaká rozmilá vášeň,“ chce se nám říci. Vždyť tento Harpagon má krotké lidské rozměry. A není odcizen žádné z lidských chyb. I závěrečné dramatické rozuzlení je komponováno takto, kladně, řekl bych ve formě „rozkošné jevištní a životní imanence“.

Horečně přesný temporytmus, v němž je opět poezie, obsahová i formová ironičnost, okouzlení z tak šťastného dramatického rozhršení, činí z této scény umělecký střed inscenace. V té scéně je vše: herecká potěcha, re-

žijní kumšt, ironie k Molièrovu textu a zase obdiv, divadelní recese a zase láska k malým lidem, k těm Molièrovým protagonistům, a nakonec hlavní myšlenka, která ukazuje Harpagona ne jako přírodní živel nebezpečný lidské společnosti, ale jako politováníhodného i roztomilého lidského životníčka. Jeho truhla plná peněz a vášeň vlastnit jsou jenom hříšně roztomilými vlastnostkami uprostřed světa, jímž cloumají jiní Harpagoni, s větší mocí, s vášněmi nebezpečnějšími a otravnějšími, než má náš Harpagon, ten starostlivý tatíček. Svět moci je v inscenaci Fr. Čecha dvěma songy s příslušnými myšlenkovými obsahy. Songy se vrývají do výstavby inscenace jako hluboké rytmické plochy a svírají i otvírají Molièra novými obsahovými i ryze uměleckými významy.

Na herecký soubor Divadla Petra Bezruče byla příjemná podívaná. Milan Šulc jako Harpagon osvědčil svou proměnu. Ve vztahu ke světu mocných je to jen malý človíček, který se motá kolem svého snu. Díváme se na něj s lítostí a málem mu závidíme jeho starosti.

ZDENĚK KRČMÁŘ

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
VÝSTŘIŽKOVÁ SLUŽBA
Praha 2 - Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 544-778

VÝSTŘIŽEK Z ČASOPISU

Svobodné slovo, Brno

25. III. 1970

Středa 25. března 1970.

Lakomec v jiném světle

DIVADLO potřebuje klasiku nejen proto, aby přitahovalo diváka, ale aby si ověřilo svou tvůrčí schopnost. Proto ostravští bezručovci sáhli po tři sta let staré hře klasika francouzské, a vlastně i světové komedie, po Harpagonovi J. B. Molièra, Hru si poněkud upravili, v postavách Harlekýna a Colombiny, které u Molièra nejsou, spojili několik postav vedlejších. Tím se přenesli v závěru hry i přes úskalí některých jejích slabín a obohatili pantomimickými prvky těchto postav ne vždy dost bohatou komediálnost hry.

Režijní pojetí Františka Čecha je nekonvenční a představuje klasickou podobu Lakomce v trochu jiném světle. Tento Harpagon skrblí a mamoní i na sobě, a peníze jsou mu cílem. V souladu s touto osnovou kreslí i M. Šulc ústřední postavu hry jaksi stříd-
mě, civilně. Šulcův Harpagon není směšný hamižník, někdy se zdá až od-
porný.

Vedle Milana Šulce, který zde dostal příležitost oslavit dvacetiletí své divadelní práce, zaujal zemitým hereckým výkonem dvojjediný Harpagonův kočí a kuchař Milana Koutného a z lyrických dívčích postav v komic-

kou starou se převtělivší Bl. Meierová. Harlekýna a Colombinu představují Bohuslav Čvančara a Milada Albínová, milenecké páry Jana Postlerová s Pavlem Leicmanem a Alena Tománková s Alexandrem Postlerem.

Scénický rámec je v osvědčených rukou domácího Otakara Schindlera řešen ve dvou úrovních a vlastně ještě prohlouben příchodem některých postav z orchestřiště. Zdárně navozuje zvětšelé ovzduší Lakomcova obydlí, a tím spoluvytváří vyznění inscenace. Pohybovou spolupráci poskytl hostující Radek Jiříkovský, několik popěvků přikomponoval Jan Tomšiček.

-ars-

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
VÝSTŘIŽKOVÁ SLUŽBA
Praha 2 - Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 544-778

VÝSTŘIŽEK Z ČASOPISU

Ostravský večerník, Ostrava
10. III. 1970

Milan Šulc v roli Harpagona s Janou Postlerovou jako Mariane.

Foto: František Krasl

Chudý LAKOMEC

Zatímco se premiéra Shakespearova „Hamleta“ odkládá vzhledem k onemocnění Lenky Termerové, představitelky Ofélie, uvedlo Divadlo P. Bezruče v pátek hru J. B. Moliéra „Lakomec“.

Moliérovské divadlo se svou jadrnou přímočarostí, kde postavy mají ostré kontury a kde od myšlenky k jednání vede vždy rovná cesta, může stále ještě být divácky vděnou záležitostí. Zvláště je-li režisér pamětliv autorových slov,

že totiž jeho posláním je „směšným líčením napadat neřesti současného století“.

A by ovšem dramaturgická volba hry, prověřené nespočetnými generacemi divadelníků, byla oprávněná (zvláště v divadle, které si nikoliv neprávem dělá ambice na osobitý tón v partituru našeho divadelnictví) měl by se režisér pokusit o osobitý a především tvůrčí přístup k jejímu textu.

I přes mé osobní výhrady k této dramaturgické volbě nebyl jsem tolik zklamán tím, co se hraje, jako spíše tím, jak se hraje. Šulcův Har-

pagon je ubožák v zajetí mamonu, který si svou chorobnou lakotou vyslouží od hlediště spíše politování než odsouzení. Nicméně dokázal vytvořit plnokrevnou postavu plnou záhybů, strachu, dětinskosti a vychytralosti, která v podstatě zachránila velmi slabou Čechovu inscenaci.

To ovšem bylo téměř vše, co páteční premiéra Moliérova „Lakomec“ přinesla. Konvenční představení s konvenčními hereckými výkony, kterým tentokrát chyběl kromě smyslu pro odstínění jednotlivých postav i smysl pro jevištní mluvu, bylo jistě pro ty, kteří v poslední době do Divadla P. Bezruče rádi chodí, značným zklamáním. KAREL WOJNAR

VÝŠTRÍŽEK Z ČASOPISU

Ostravský večerník, Ostrava
- 6. III. 1970

Milan Sulc se představí dnes večer návštěvníkům Divadla F. Bezruče v roli, která je z rodu nejslavnějších — v Moliérově „Lakomci“. Těch 21 sezón, které M. Sulc u různých divadel prožil, je poznamenáno 141 premiérami, asi 3500 představeními i řadou zážitků. Tu komických, tu poučných... jak život šel.

„Začínal jsem v Novém Boru, když mi bylo patnáct. A byla to „Lucerna“. Měl jsem před sebou seškrтанou roli mušketýra. Režisérem byl Tomáš Bok jako host. Neznal soubor a tak na první čtené zkoušce se každého herce ptal, jak je dlouho u divadla. Dostal odpovědi s úctyhodným počtem let: patnáct, třicet pět, dvacet, deset. Když došla řada na mne, zrozpačitěl jsem: „Prosím, od pátku.“ To bylo pondělí. Byl jsem přijat jako elév, ale dělal jsem v podstatě všechno: stavěl jsem kulisy, napovídal, pracoval v kanceláři a dělal inspicí. Ale při tom jsem pořád hrál.

V Klatovech jsem hrál Třasořítko ve „Večeru tříkrálovém“. Bylo to v údobí maturit a blízko gymnasia bylo divadelní táblo a na něm i moje fotka v roli Třasořítko. A tehdy prý se studenti chodil k té fotce modlit: „Svatý Třasořítko, dej, ať nám to dobře dopadne.“ Po maturitních zkouškách mi poslati dopis, že mi děkují, prý jsem jim pomohl. Ty zkoušky udělal. Dopis mám pořád schovaný.

Jednou, to bylo ve hře „Pes na seně“, jsem hrál Celia a měl jsem přijít na scénu s melounem. A jak to u divadla bývá, kolegové co mohou, to člověku znechtí.

LAKOMEČ bohatý na historky

Domluvili se, že v okamžiku, kdy rekvizitář připraví za scénou pro mne řez melounu, posypou ten meloun pepřem a solí. To není vidět, stává všechno vsákné. Vezmu meloun, jdu na scénu, vidím oba portály plné, kolegové napjatě čekají, jak se budu tvářit, až do melounu kousnu. Já zase koukám kolem sebe, co je kde nastroženo, ale nic se neděje ke zklamání těch v portálech. On totiž zatím jiný kolega, který o domluvě ostatních nic nevěděl, si usmys-

lel, že mě převezme tím, že mi vršek toho melounového řezu sní. A tak si uřízl právě ten posolený a opepřený vršek. Zatímco já klidně na jevišti dojídal zbytek melounu před zraky zklamanych kolegů, on už byl u vodovodu a pil a pil...
□ Jednou — a to už bylo v Ostravě — jsme hráli „Lucernu“. Nakonec — jak známo — se má porážet lípa. Ale aby se mohla porazit, musí přijít na scénu mlynář. A stalo se nám, že mlynář nepřišel. A teď my jsme tam zoufale — Jeroným Horák jako učitel-ský mládenec Zajíček a já v roli Vrchního — vedli nějaký absurdní dialog, abychom získali čas, než přijde mlynář. Já pořád, že tu lípu porazíme a Zajíček zase, že ne. A mlynář ne a ne ustoupit na scénu. Při tom jsme ho viděli, že stojí v portále. Prostě si o něčem přemýšlel. My byli zoufalí, protože jsme ho nemohli přivolat. Ale nakonec přece jenom přišel, takže jsme tu lípu nemuseli porazit. Dejme tomu, že to bylo jenom deset vteřin, ale na jevišti taková chvíle člověku připadá jako celá věčnost. Takže nechybělo mnoho a lípa byla podfata. Většina diváků ví, jak to má dopadnout, takže jsme jim nemohli připravit překvapující finále. A potom — co by tomu řekl pan Jirásek?“ (KS)

M. Sulc jako Hubička v „Ostře sledovaných vlacích“